

Oh smlúj sže nad nami,
Vlěj vō blagoszlōv tvoj na náš
Boj z dūhom tvojim z nami,
I krěpi vu vszem dobrom nášz;
Dáj sže nam tak vūpati
Kaj nášz scēs zmentúvati.

V.

Králje szo lűdjě roj'ni od zseně
I na práh sže obrnějo;
Nyí mărno nakaněnye támině,
Gda sže v kmicšen grob zaprějo.
Nam fali potřěbna mōcs
Te' zověmo na pomōcs.

VI.

Sto me napuní z dārmi zsitka,
Jeli szi nē ti, zmozsen Bóg?
Sto me obarje od hűdoga?
Ti ti oh seregov goszpód!
Ti mās za moje grěšenye
Nesgovorno potprlěnye.

Vēm szam jasz v cělom mojem
Zse telikokrát obcsűto, [zsitki
Kaj szi ti meně v mokaj britki
Vszigdár i povszěd potrōsto,
I moje nájvėkse bremen
Szi mī dolizěo Bóg veren.

Kak bi nē z punov vūpaznosztjov
Jasz tebě zdaj z szrcá proszo?
Kak bi nē z tihov trplivosztjov
Tebi sže vnevůli molo?
Csi bi sže zemla podrla,
Tva zmoznoszt bi sže nē vtrla.

Kak sže raztála nase lűsztvo?

Dr. Pável Ágost szo vőzbrodili gucs nasega lűsztva po krajinaj i vszvoji knigaj „Od cankovszke krajine gucsa“ (A vashidegkűti szlověn nyelvjárás hangtana. Budapest, 1909. A m. tud. Akadémia kiadása) szo doj-szpísali. Po nyúvom brodjenyi sže Vendonia na szle-děcse krajine raztála:

Bojměcke sže zově lűsztvo Szpődnęga i Gornęga Szinika, Szlovenszke Vězi pa szőszedni vėsztic. Vtom gucsi, nájmr pa v Szlovenszkoj Vězi doszta poszeb-noszt nájdemo, za pėlde volo tē lűdjě ne poznajo v nyú-vom gucsi zšenszki szpól: zšenszke rávno tak gucsjő, kak moski, „gya szam ső, on je ső“ právjio zšenszke, tak kak moski. V Macskóvci, v Otovci, v Szatányovci nisterne tůdi tak gucsjő. Tő je tákša rětkoszt, steroy nega pára ni vednom szlávskom jeziki.

Bákarje. Po nisternimi bákarje szo tiszti, steri z kra-vami orjěo, pa táksem tiszti, ki po bregáj zsvějő. Nájmr bojměcke zovějő etak od nyi proti záhodnom

jűgi prebivajőcse lűsztvo (Szotina, Szvéti Gyűri, Szlá-vecse, Grád, Otovci). Drűgi pa tak právjio, ka je pri Grádi nigda szvėta eden grof bio, poiměni niksi *Vákar*; lűdjě, steri szo k nyemi na goszpcosino hodili szo ga za *Bákara* zváli, i oni szami szo od nyega *bákarje* imě dóbili, kak ki knyemi szlisijo.

Ravenci szo lűdjě, ki od Cankove do Szobote na műrszkoj ravnici prebivajo. Nyúv gucs je prevecs doszta nėmski rěcs zěo vszěbe.

Dolenci na ravini od Szobote do Bőltinec zsvějő.

Goricsanci szo navkűp vszi, ki po bregáj, po goráj prebivajo. Bodonci, Szv. Sebescsan, Vanecs, Moscsanci, Dankovci, Krízsavci, Petrővci, Vidonci, Kűstanovci i t. n. eszi szlisijo. Goricsanski jezik je nájcsiszťesi i v rěcsi najbogățesi. Tak právjio, ka szo goricsanci osztre natűre, radi pszűjějo, z tűhinszkim lűsztvom ne szťőpjo naleci v prijateľsztvom. Tak právjio tůdi od nyi, ka sže radi bijejo i ka rětki plěsz mině brezi krvávoga bűtja.* Dr. Pável szo edno nőtő tůdi najsli, steri Goricsance scsipa:

Závec je goricski szin,
Szlatko vince pijě,
Gdare trěb plácsati
Tě sže v gűsěci szkrije.

Ali kakkoli scsipajo drűgi Goricsance, rávno tő scsi-panye kázse, ka szo Goricsanci lűdjě na szvoji petáj.

Ledavcsárje szo lűdjě, ki vszke Ledave lezšěcsi vėszticaj prebivajo.

Marki v Rakicsani, v Bőltinci, v Bratonci, v Bisztrici, v Csrenszlovci i v okroglini prebivajo. „Zató sže zovějo marki, ár je szaksemi drűgomi marko, marcek imě.“ Radi szpěvajo, pri nyi sže nájdejo nájlpěse nőtě pa peszmi. V nyúvom vszákdeněnyem zsitki je turba pa bot neodlőcsena skěr, tak da bi z zsvotom teszno v kűp-zaraszcsena bűla. Marko turbo nigdár domá ne nyá i escse kmesi sznyőv ide, kak nőtă právi:

Csi neděla pride, gyopo szi tē odenem
I na plěcsa vrzsem turbo, k mesi tak idem.

Rekaske sže zovějo po cóni tiszte vėsztice (Rákovci, Króg i t. n.) v steraj doszta krofasztoğa lűsztva jeszte, kak Bisztrica, Melinci, pa Izsekővci.

Mőrcsarje szo oni, ki pőleg Műre (Mőre) zsvějő.

Várascanci sže zovějo Tőrzjanszki lűdjě, ár je Tőrniscse nigda szvėta, pod tőrszkim lűdenyem, város bűla. Tőrzjanszke zšenszke pa mozske na szaksem szěnyj nájdemo, gđe szvoje dobre kolács pa szaksefěle szeměnye odávajo. Tőrniscse i zdaj varaskó formo má, tákse je liki eden máli lěpi várás. Tőrzjanszke i Bőltinszke děkle szo dalecs szvėta poznane po lepoti.

Kak sže z toga krátkoga szpisza vidiťi dá, nasa kra-jina, bár je mála, szvoj poszeben národen zstiek má i szkrblivo csuva szvoj jezik, szvoje návade szvojo vőro. Dobro pozna szvoje rázłocsno, ali dőnok edno lűsztvo, szvoje ravnice, dolě, bregé i szvoje popěvke.

O. F.

* Nasi Goricsanci naj ne zaměřjo. Tě artikulus je eden Marko poszelo notri. Ali vė szě pride cať, gđe ma nazájplácsemo. Radisl.